

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5To/6/2016
Identifikačné číslo spisu: 9513100172
Dátum vydania rozhodnutia: 10.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Szabo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9513100172.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obžalovaného T. U. a spol. pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. a iné prerokoval na verejnom zasadnutí 10. novembra 2016 odvolanie obžalovaných T. U., O. S. a W. Y. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica zo 16. septembra 2015, sp. zn. BB - 3 T 30/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 2 Tr. por. sa napadnutý rozsudok v odsudzujúcej časti z r u š u j e vo výroku o vine a tým aj vo výroku o treste vo vzťahu k obžalovaným T. U., O. S. a W. Y..

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaní

1/ T. U., nar. XX.XX.XXXX v W. S.,
trvale bytom X., T. XXX, okr. O.,

2/ O. S., nar. XX.XX.XXXX v K. nad O.,
trvale bytom X., V. XX/XX,

3/ W. Y., nar. XX.XX.XXXX v W. S.,
trvale bytom W., K. č. XXXX/XX,

u z n á v a j ú z a v i n n ý ch, že

bod I./

obžalovaný T. U. a už odsúdená H. I. spoločne so Z. R., ktorého trestné stíhanie bolo vylúčené na samostatné konanie, po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 22.10.2008 asi o 04.01 hod. po pristavení vlaku č. 8861 v miestnosti určenej na osobné prehliadky vykonali kontrolu cestujúcich, občanok Ukrajiny P. C. a O. X., u ktorých zistili, že menované dovážajú do Slovenskej republiky textilný tovar rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely a že ide o falzifikáty rôznych značiek, na tieto skutočnosti cestujúce upozornili, následne spolu s cestujúcimi z dovážaného tovaru odstránili etikety o pôvode výrobkov, časť z toho

tovaru sústredili do igelitovej tašky a cestujúcim tvrdili, že tento tovar im nemôžu vydať, ale musia ho zobrať na colnicu do úschovy, na to im cestujúce navrhli, aby si tovar v igelitovej taške nechali a ich spolu s ostatným tovarom pustili preč, s čím colníci súhlasili a tento tovar nezistenej hodnoty, ani tovar cestujúcich vymykajúci sa množstvu pre osobnú spotrebu nezaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, ale si ho ponechali ako úplatok, čím zároveň porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod II/

obžalovaní T. U. a O. S., po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 25.10.2008 po vykonaní colnej kontroly vlaku č. 8865 s príchodom o 19.01 hod. priniesli do služobnej miestnosti 6 fliaš alkoholu nezisteného množstva, zaistených pri kontrole vlaku, ktoré ukryli do kopírovacieho stroja, následne toho istého dňa o 23.14 hod. tieto fľaše z kopírovacieho stroja vybrali, naložili do igelitového vreca a odniesli z miestnosti preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod III./

obžalovaní T. U., O. S. spolu s L. W., ktorého trestné stíhanie bolo vylúčené na samostatné konanie, po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 29.10.2008 o 19.16 hod. po vykonaní colnej kontroly vlaku č. 8865 priniesli z vlaku do služobnej miestnosti osem krabičiek cigariet zn. CAMEL, zaistených pri kontrole a položili ich na policu, potom o 19.45 hod. toho istého dňa T. U. zobral tieto cigarety z police a ukryl ich do kopírovacieho stroja, následne toho istého dňa o 22.42 hod. T. U. a O. S. tieto cigarety z kopírovacieho stroja vybrali, ukryli si ich do vreciek svojich služobných rovnošiat a odniesli z miestnosti preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod IV./

obžalovaní O. S., T. U., W. Y. a už odsúdená H. I. po vzájomnej spoločnej dohode, ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 29.10.2008 od 19.25 hod. po pristavení vlaku č. 8865, v miestnosti určenej na osobné prehliadky vykonali kontrolu batožiny cestujúcej U. V., pri ktorej zistili, že menovaná dováža do Slovenskej republiky textilný tovar a obuv rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely a že ide o falzifikáty rôznych značiek, na tieto skutočnosti cestujúcu upozornili, tvrdili jej, že tovar v tomto množstve nemôžu prepustiť a musia na tento tovar spísať rozhodnutie, počas kontroly batožiny zistili, že cestujúca má v obuvi rôzneho druhu ukryté aj presne nezistené množstvo pašovaných cigariet, po vykonaní kontroly cestujúcej U. V. jej uviedli, že pôjde spolu s nimi služobným autom na colnicu, napriek tomu obžalovaní tento tovar nezistenej hodnoty nezaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a obžalovaný W. Y. ako vedúci zmeny aj § 45 písm. a/, c/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod V./

obžalovaní T. U., W. Y. a už odsúdená H. I. po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 07.11.2008 od 04.13 hod. po pristavení vlaku č. 8861, v miestnosti určenej na osobné prehliadky vykonali kontrolu dvoch cestujúcich, doposiaľ nezistených občanok Ukrajiny, pri ktorej zistili, že cestujúce dovážajú do Slovenskej republiky textilný tovar rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely a že ide o falzifikáty rôznych značiek, na tieto skutočnosti cestujúce

upozornili, následne časť dovážaného textilu oddelili od ostatného tovaru a ponechali si ho s vedomím cestujúcich ako úplatok za to, že cestujúce spolu s ostatným tovarom pustili preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím zároveň porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a W. Y. ako vedúci zmeny aj § 45 písm. a/, c/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod VI./

obžalovaný O. S. a už odsúdená H. I. po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 19.11.2008 od 03.57 hod po pristavení vlaku č. 8861, v miestnosti určenej na osobné prehliadky vykonali kontrolu dvoch cestujúcich, doposiaľ nezistených občanok Ukrajiny, pri ktorej zistili, že cestujúce dovážajú do Slovenskej republiky textilný tovar rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely a že ide o falzifikáty rôznych značiek, na tieto skutočnosti cestujúce upozornili, následne jedna z cestujúcich podala H. I. bankovku nezistenej nominálnej hodnoty, ktorú si H. I. vložila do vrečka služobnej rovnošaty, časť tovaru, ktorý cestujúce dovážali H. I. a O. S. počas kontroly oddelili od ostatného tovaru a ponechali si ho s vedomím cestujúcich ako úplatok za to, že cestujúce spolu s ostatným tovarom pustili preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím zároveň porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod VII./

obžalovaný O. S., W. Y. a už odsúdená H. I. po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 19.11.2008 od 04.11 hod. po pristavení vlaku č. 8861, v miestnosti určenej na osobné prehliadky vykonali kontrolu cestujúcej, doposiaľ nezistenej občianky Ukrajiny, pri ktorej zistili, že cestujúca dováža do Slovenskej republiky textilný tovar rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely a že ide o falzifikáty rôznych značiek, na tieto skutočnosti cestujúcu upozornili, počas kontroly cestujúca podala H. I. bankovku nezistenej nominálnej hodnoty, ktorú si H. I. vložila do vrečka služobnej rovnošaty, časť tovaru, ktorý cestujúca dovážala, H. I. počas kontroly oddelila od ostatného tovaru a spolu s O. S. a W. Y. si ho ponechala ako úplatok za to, že cestujúcu spolu s ostatným tovarom pustili preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, následne po vykonaní kontroly cestujúcich si povedali, čo ktorý z nich od cestujúcich získal, následne H. I. a O. S. vybrali z vreciek svojich služobných rovnošiat bankovky nezistenej nominálnej hodnoty a podali ich W. Y., ktorý si ich ponechal, čím zároveň porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a W. Y. ako vedúci zmeny aj § 45 písm. a/, c/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod VIII./

obžalovaný O. S. a W. Y., po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 19.11.2008 od 04.12 hod. po pristavení vlaku č. 8861, v služobnej miestnosti vykonali kontrolu dvoch doposiaľ nezistených cestujúcich, pri ktorej zistili, že cestujúci dovážajú do Slovenskej republiky textilný tovar rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely, na tieto skutočnosti cestujúcich upozornili, následne cestujúca žena posunkom dala pokyn cestujúcemu mužovi, ktorý z vrečka vybral bankovku nezistenej nominálnej hodnoty a podal ju W. Y. ako úplatok, ktorý on prijal za to, že po skončení colnej kontroly aj napriek uvedeným skutočnostiam cestujúcich aj s tovarom colníci pustili preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a W. Y. ako vedúci zmeny aj § 45 písm. a/, c/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

t e d a

obžalovaní

1/ T. U.

v bode I/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,
- ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal úplatok,

v bode II/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

v bode III/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

v bode IV/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

v bode V/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,
- ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal úplatok,

2/ O. S.

v bode II/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

v bode III/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

v bode IV/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

v bode VI/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc

spôsobom odporujúcim zákonu,

- ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal úplatok,

v bode VII/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

- ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal úplatok,

v bode VIII/

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

3/ W. Y.

v bode IV/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

v bode V/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

- ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal úplatok,

v bode VII/

spoločným konaním

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

- ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal úplatok,

v bode VIII/

- ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

- ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal úplatok,

č í m s p á c h a l i

1/ obžalovaný T. U.

v bodoch I/, II/, III/, IV/, V/

pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. a

v bodoch I/, V/ v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.,

2/ obžalovaný O. S.

v bodoch II/, III/, IV/, VI/, VII/, VIII/

pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. a

v bodoch VI/, VII/ v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.,

3/ obžalovaný W. Y.

v bodoch IV/, V/, VII/, VIII/

pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., v bodoch IV/, V/, VII/ spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. a

v bodoch V/, VII/, VIII/ v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., v bodoch V/, VII/ spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.

Za to sa

o d s u d z u j ú :

Obžalovaní T. U., O. S., W. Y. - všetci traja podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky u každého z nich.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovaní T. U., O. S., W. Y. na výkon uloženého trestu zaraďujú do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. sa ukladá obžalovanému T. U. peňažný trest vo výmere 200,- (dvesto) Eur, obžalovanému O. S. peňažný trest vo výmere 350,- (tristopäťdesiat) Eur, obžalovanému W. Y. peňažný trest vo výmere 500,- (päťsto) Eur.

Podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu sa obžalovaným ustanovuje náhradný trest odňatia slobody, a to obžalovanému T. U. vo výmere 2 (dva) mesiace, obžalovanému O. S. vo výmere 3 (tri) mesiace a obžalovanému W. Y. vo výmere 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa všetkým trom obžalovaným ukladá trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu zamestnania, povolania, funkcie alebo takých činností, ktoré sú spojené s výkonom právomoci verejného činiteľa vo výmere 5 (päť) rokov.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica zo 16. septembra 2015 sp. zn. BB - 3 T 30/2013 boli obžalovaní T. U., O. S. a W. Y. uznaní za vinných, a to T. U. v bodoch I, II, III, IV, V z pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák., spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., v bodoch I, V v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., obžalovaný O. S. v bodoch II, III, IV, VI, VII, VIII z pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák., v bodoch II, III, IV, VI, VII spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., v bodoch VI, VII v jednočinnom súbehu so zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., obžalovaný W. Y. v bodoch IV, V, VII, VIII z pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/

Tr. zák., v bodoch IV, V, VII spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., v bodoch V, VII, VIII v jednočinnom súbehu o zločinnom prijímaní úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., v bodoch V, VII spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., na skutkovom základe, že

bod I./

obžalovaný T. U. a už odsúdená H. I. spoločne so Z. R., ktorého trestné stíhanie bolo vylúčené na samostatné konanie, po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 22.10.2008 asi o 04.01 hod. po pristavení vlaku č. 8861 v miestnosti určenej na osobné prehliadky vykonali kontrolu cestujúcich, občanok Ukrajiny P. C. a O. X., u ktorých zistili, že menované dovážajú do Slovenskej republiky textilný tovar rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely a že ide o falzifikáty rôznych značiek, na tieto skutočnosti cestujúce upozornili, následne spolu s cestujúcimi z dovážaného tovaru odstránili etikety o pôvode výrobkov, časť z toho tovaru sústredili do igelitovej tašky a cestujúcim tvrdili, že tento tovar im nemôžu vydať, ale musia ho zobrať na colnicu do úschovy, na to im cestujúce navrhli, aby si tovar v igelitovej taške nechali a ich spolu s ostatným tovarom pustili preč, s čím colníci súhlasili a tento tovar nezistennej hodnoty, ani tovar cestujúcich vymykajúci sa množstvu pre osobnú spotrebu nezaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, ale si ho ponechali ako úplatok, čím zároveň porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod II./

obžalovaní T. U. a O. S., po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 25.10.2008 po vykonaní colnej kontroly vlaku č. 8865 s príchodom o 19.01 hod. priniesli do služobnej miestnosti 6 fliaš alkoholu nezisteného množstva, zaistených pri kontrole vlaku, ktoré ukryli do kopírovacieho stroja, následne toho istého dňa o 23.14 hod. tieto fľaše z kopírovacieho stroja vybrali, naložili do igelitového vreca a odniesli z miestnosti preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod III./

obžalovaní T. U., O. S. spolu s L. W., ktorého trestné stíhanie bolo vylúčené na samostatné konanie, po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 29.10.2008 o 19.16 hod. po vykonaní colnej kontroly vlaku č. 8865 priniesli z vlaku do služobnej miestnosti osem krabičiek cigariet zn. CAMEL, zaistených pri kontrole a položili ich na policu, potom o 19.45 hod. toho istého dňa T. U. zobral tieto cigarety z police a ukryl ich do kopírovacieho stroja, následne toho istého dňa o 22.42 hod. T. U. a O. S. tieto cigarety z kopírovacieho stroja vybrali, ukryli si ich do vreciek svojich služobných rovnošiat a odniesli z miestnosti preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod IV./

obžalovaní O. S., T. U., W. Y. a už odsúdená H. I. po vzájomnej spoločnej dohode, ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 29.10.2008 od 19.25 hod. po pristavení vlaku č. 8865, v miestnosti určenej na osobné prehliadky vykonali kontrolu batožiny cestujúcej U. V., pri ktorej zistili, že menovaná dováža do Slovenskej republiky textilný tovar a obuv rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely a že ide o falzifikáty rôznych značiek, na tieto skutočnosti cestujúcu upozornili, tvrdili jej, že tovar v tomto množstve nemôžu prepustiť a musia na tento tovar spísať rozhodnutie, počas kontroly batožiny zistili, že cestujúca má v obuvi rôzneho druhu ukryté aj presne

nezistené množstvo pašovaných cigariet, po vykonaní kontroly cestujúcej U. V. jej uviedli, že pôjde spolu s nimi služobným autom na colnicu, napriek tomu obžalovaní tento tovar nezistenej hodnoty nezaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a obžalovaný W. Y. ako vedúci zmeny aj § 45 písm. a/, c/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod V./

obžalovaní T. U., W. Y. a už odsúdená H. I. po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 07.11.2008 od 04.13 hod. po pristavení vlaku č. 8861, v miestnosti určenej na osobné prehliadky vykonali kontrolu dvoch cestujúcich, doposiaľ nezistených občanok Ukrajiny, pri ktorej zistili, že cestujúce dovážajú do Slovenskej republiky textilný tovar rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely a že ide o falzifikáty rôznych značiek, na tieto skutočnosti cestujúce upozornili, následne časť dovážaného textilu oddelili od ostatného tovaru a ponechali si ho s vedomím cestujúcich ako úplatok za to, že cestujúce spolu s ostatným tovarom pustili preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím zároveň porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a W. Y. ako vedúci zmeny aj § 45 písm. a/, c/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod VI./

obžalovaný O. S. a už odsúdená H. I. po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 19.11.2008 od 03.57 hod po pristavení vlaku č. 8861, v miestnosti určenej na osobné prehliadky vykonali kontrolu dvoch cestujúcich, doposiaľ nezistených občanok Ukrajiny, pri ktorej zistili, že cestujúce dovážajú do Slovenskej republiky textilný tovar rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely a že ide o falzifikáty rôznych značiek, na tieto skutočnosti cestujúce upozornili, následne jedna z cestujúcich podala H. I. bankovku nezistenej nominálnej hodnoty, ktorú si H. I. vložila do vrečka služobnej rovnošaty, časť tovaru, ktorý cestujúce dovážali H. I. a O. S. počas kontroly oddelili od ostatného tovaru a ponechali si ho s vedomím cestujúcich ako úplatok za to, že cestujúce spolu s ostatným tovarom pustili preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím zároveň porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod VII./

obžalovaní O. S., W. Y. a už odsúdená H. I. po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 19.11.2008 od 04.11 hod. po pristavení vlaku č. 8861, v miestnosti určenej na osobné prehliadky vykonali kontrolu cestujúcej, doposiaľ nezistenej občianky Ukrajiny, pri ktorej zistili, že cestujúca dováža do Slovenskej republiky textilný tovar rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely a že ide o falzifikáty rôznych značiek, na tieto skutočnosti cestujúcu upozornili, počas kontroly cestujúca podala H. I. bankovku nezistenej nominálnej hodnoty, ktorú si H. I. vložila do vrečka služobnej rovnošaty, časť tovaru, ktorý cestujúca dovážala, H. I. počas kontroly oddelila od ostatného tovaru a spolu s O. S. a W. Y. si ho ponechala ako úplatok za to, že cestujúcu spolu s ostatným tovarom pustili preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, následne po vykonaní kontroly cestujúcich si povedali, čo ktorý z nich od cestujúcich získal, následne H. I. a O. S. vybrali z vreciek svojich služobných rovnošiat bankovky nezistenej nominálnej hodnoty a podali ich W. Y., ktorý si ich ponechal, čím zároveň porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a W. Y. ako vedúci zmeny aj § 45 písm. a/, c/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

bod VIII./

obžalovaní O. S. a W. Y., po vzájomnej spoločnej dohode ako colníci Colného úradu Michalovce, služobne zaradení na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou dňa 19.11.2008 od 04.12 hod. po pristavení vlaku č. 8861, v služobnej miestnosti vykonali kontrolu dvoch doposiaľ nezistených cestujúcich, pri ktorej zistili, že cestujúci dovážajú do Slovenskej republiky textilný tovar rôzneho druhu v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely, na tieto skutočnosti cestujúcich upozornili, následne cestujúca žena posunkom dala pokyn cestujúcemu mužovi, ktorý z vrečka vybral bankovku nezistenej nominálnej hodnoty a podal ju W. Y. ako úplatok, ktorý on prijal za to, že po skončení colnej kontroly aj napriek uvedeným skutočnostiam cestujúcich aj s tovarom colníci pustili preč bez toho, aby tento tovar zaevidovali tak, ako im to ukladajú interné colné predpisy, čím porušili §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a W. Y. ako vedúci zmeny aj § 45 písm. a/, c/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov.

Za to boli odsúdení všetci traja obžalovaní podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnné tresty odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov u každého z nich.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. boli všetci traja obžalovaní na výkon uloženého trestu zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obžalovanému T. U. peňažný trest 200,- €, obžalovanému O. S. peňažný trest 350,- € a obžalovanému W. Y. peňažný trest 500,- €.

Podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený obžalovanému T. U. náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace, obžalovanému O. S. náhradný trest vo výmere 3 (tri) mesiace a obžalovanému W. Y. vo výmere 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd každému z obžalovaných uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu colníka na 5 (päť) rokov.

Tým istým rozsudkom bol obžalovaný O. S. podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP Slovenskej republiky z 27. septembra 2013 sp. zn. VII/2 Gv 190/08-205 pre skutok právne posúdený ako pokračovací zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že

ako colník Colného úradu Michalovce, služobne zaradený na pobočke v Čiernej nad Tisou, počas výkonu služby na stanovišti č. 1, na železničnom hraničnom priechode medzi SR a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou:

a/ v presne nezistenej dobe a čase odo dňa 07.03.2008 do dňa 20.04.2008 vo vlaku č. 8865 počas colnej kontroly batožiny cestujúcej U. V. zistil, že cestujúca dováža do SR textilný tovar v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely, na tieto skutočnosti cestujúcu upozornil, vypýtal si úplatok vo výške 1.000,-Sk a následne tento úplatok od U. V. aj prevzal za to, že ju aj s tovarom pustil preč bez toho, aby tento tovar nezistenej hodnoty zaevidoval tak, ako mu to ukladali interné colné predpisy, čím zároveň porušil §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

b/ v presne nezistený deň v období od 06.05.2008 do dňa 13.07.2008 vo vlaku č. 8865 počas colnej kontroly batožiny cestujúcej U. V. zistil, že cestujúca dováža do SR textilný tovar v množstve, ktoré nie je možné považovať na osobnú spotrebu, ale na obchodné účely, na tieto skutočnosti cestujúcu

upozornil, následne si vypýtal úplatok vo výške 1.000,-Sk a tento aj prevzal za to, že ju s tovarom pustil preč bez toho, aby tovar nezistenej hodnoty zaevidoval tak, ako mu to ukladali interné colné predpisy, čím zároveň porušil §§ 43, 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný O. S. stíhaný.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie ihneď po jeho vyhlásení všetci traja obžalovaní do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 1217 - 1218/zv. 5) do viny i trestu. Včas podané odvolanie odôvodnili osobitnými podaniami prostredníctvom svojich obhajcov. V oslobodzujúcej časti ohľadne obžalovaného O. S. nadobudol rozsudok súdu prvého stupňa právoplatnosť.

Obžalovaný T. U. prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Kuzmu v písomných dôvodoch odvolania došlého na súd prvého stupňa 16. novembra 2015 (č.l. 1259 - 1263/zv. 5) uviedol, že v prvom rade namieta nezákonnosť vykonaných dôkazov, a to obrazovo-zvukových záznamov, pretože neboli získané v súlade so zákonnými požiadavkami v zmysle zák. č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov. V tejto súvislosti citoval ustanovenie § 4 ods. 3 spomenutého zákona, kde sú taxatívne uvedené podmienky, ktoré musí žiadosť na použitie informačno-technických prostriedkov obsahovať, pričom súd nesmie rozhodnúť o žiadosti, ktorá nemá zákonom ustanovené náležitosti a takú žiadosť vráti žiadateľovi.

Podľa neho príkaz sudcu pre prípravné konanie, ktorým bolo podľa § 114 ods. 1, ods. 2 Tr. por. povolené vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov v dvoch unimobunkách v objekte železničného hraničného priechodu v Čiernej nad Tisou a žiadosť, ktorá im predchádzala, neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, konkrétne aké bolo predchádzajúce neúčinné alebo podstatne sťažené odhaľovanie alebo dokumentovanie činnosti, teda čo konkrétne bolo realizované prostredníctvom využitia operatívno-pátracej činnosti v súlade so Zákonom o policajnom zbore (§ 36 a nasl.). V tejto súvislosti poukazoval na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej odpočúvanie a vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov je závažným zásahom do práva na súkromie, a preto do tohto práva možno zasiahnuť len ak je takýto zásah legálny, legitímny a proporcionálny. Proporcionalita zásahu znamená, že k nemu možno prikrčiť len vtedy, keď je to nevyhnutné a sledovaný cieľ nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami.

V ďalšej časti svojho odvolania poukazoval na ustanovenie § 326 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., kde pre naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje preukázať, že obžalovaný, ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený majetkový prospech, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu. V danom prípade to preukázané nebolo. Z obrazovo-zvukových záznamov je zrejme iba to, že zúčastnení colníci v niektorých prípadoch prenášajú a manipulujú s určitými druhmi tovaru, o ktorých je možno mať dôvodné podozrenie, že sa mohlo jednať o zaistený tovar od osôb, ktoré ho pašovali. Úlohou orgánov činných v trestnom konaní po vznesení obvinenia bolo, aby dôkaznými prostriedkami v súlade s trestným poriadkom preukázali, že tieto predmety boli skutočne získané takýmto nelegálnym spôsobom. Zo spisového materiálu však vyplýva, že takéto dôkazy sa napriek vykonanému dokazovaniu nepodarilo zaobstarať. Tvrdenie o skutkoch, pre ktoré bolo vznesené obvinenie, preto zostalo aj po vykonaní dokazovania iba v rovine predpokladu s istou mierou pravdepodobnosti, nie však preukázanou skutočnosťou.

Okrem toho poukazoval na uznesenie Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3 T 26/2012 z 26. apríla 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 To 61/2012 z 31. decembra 2012, kde je vyjadrený právny názor, podľa ktorého v skutkovej časti obžaloby musia byť uvedené skutočnosti, ktoré konkrétne poukazujú na to, aké povinnosti porušil v danom prípade colník, v čom spočívajú a ktorým konkrétnym nariadením, príkazom alebo opatrením nadriadeného, s ktorým bol pred tým, než došlo ku skutku riadne oboznámený tak, aby bolo odôvodnené použitie konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu. Z uvedeného potom vyplýva, že poukázanie súdu na § 43 a § 44 ods. 3 písm. a/, g/, h/ zák. č. 200/1998 Z.z. je iba vo všeobecnej rovine a nie je postačujúce, nakoľko z nich nevyplýva konkrétna povinnosť, ktorú mal obžalovaný porušiť.

Záverom svojho odvolania poukazoval na dĺžku trestného konania, ktoré je vedené už 7 rokov, ktorá skutočnosť je v rozpore s dohovorom i Ústavou Slovenskej republiky, kde sa v čl. 48 ods. 2 zaručuje, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa dopustil žalovaného skutku, rozsudok je vydaný na základe skutkových zistení, ktoré nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch, a preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie, prípadne aby najvyšší súd podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol.

Obžalovaní O. S. a W. Y. v písomných dôvodoch odvolania (č.l. 1270 - 1280/zv. 6) došli na súd prvého stupňa 15. februára 2016 prostredníctvom obhajcu JUDr. Ivana Vánka uviedli najskôr genézu trestného stíhania, kde bolo spočiatku trestne stíhaných spolu 28 colníkov služobne zaradených na pobočke CÚ Čierna nad Tisou. Okrem colníkov boli trestne stíhaní aj 3 štátni občania Ukrajiny a 1 občianka Slovenskej republiky, a to za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Postupne v priebehu prípravného konania bola vec atomizovaná podľa jednotlivých smien colníkov a v konečnom dôsledku boli podané obžaloby na rôzne súdy. Na Okresnom súde Trebišov v trestnej veci obžalovanej H. L. a spol. (Bc. Z. T., L. T., A. X., J. B., P. L., M. T., Z. X.) vedenej pod sp. zn. 1 T 28/2012 došlo rozsudkom z 19. júna 2014 k ich oslobodeniu spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

V ďalšej veci vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 3 T 26/2012 proti obžalovanému W. V. a spol. (G. L., V. K., P. U., Z. R., Ing. D. S.-T., Mgr. J. U., O. L.) bola obžaloba Okresnej prokuratúry Trebišov sp. zn. 1 Pv 62/2012 podľa § 244 ods. 1 písm. b/ Tr. por. uzneseniami Okresného súdu Trebišov z 26. apríla 2012 a 5. marca 2015 opakovane odmietnutá a vrátená prokurátorovi.

Vo veci vedenej proti obvinenému L. W. a spol. (Ing. J. P., J. S., T. L., P. X., A. X.) prokurátor ÚŠP uznesením z 25. septembra 2013 sp. zn. VII/2 Gv 34/2009 podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. por. trestné stíhanie obvinených zastavil.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trebišov uznesením z 26. marca 2012 sp. zn. 1 Pv 58/2012 podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zastavil aj trestné stíhanie obvinených I. T. a spol. (M. T.).

Napokon na hlavnom pojednávaní 26. januára 2016 pred Okresným súdom Trebišov v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3 T 135/2014 bol obžalovaný Ing. Y. P. podľa § 285 písm. a/ Tr. por. spod obžaloby okresného prokurátora oslobodený.

V ich veci podal prokurátor obžalobu na Špecializovanom trestnom súde dňa 27. septembra 2013, ktorého výsledkom je napadnutý rozsudok. V tejto súvislosti poukázali na povinnosť všetkých štátnych orgánov zabezpečiť reálnu možnosť uplatnenia princípov právneho štátu, medzi ktoré patrí aj princíp právnej istoty (predvídateľnosti) rozhodnutí. V zmysle judikatúry ústavného súdu súčasťou právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované, pretože inak dochádza k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom stanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. V ich trestnej veci sa podľa tohto princípu nepostupovalo.

V ďalšej časti svojho odvolania poukazovali na nelegálnosť postavenia „Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR“ (ďalej len inšpekcia) ako orgánu činného v trestnom konaní a jeho vyšetrovateľov. Legislatívne je tento orgán podľa pripojenej prílohy č. 1 - fotokópie titulnej stránky z portálu Sekcie kontroly na internete uvádzaný ako „samostatný útvar Ministerstva vnútra SR, výlučne podriadený ministrovi vnútra SR, nezávislý od riadenia a štruktúr polície, ktorý plní úlohy na úseku kontroly a inšpekčnej služby“.

Reálne podľa obžalovaných inšpekcia nie je súčasťou Policajného zboru tak, ako sa to ustanovuje v

ustanovení § 4 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore. V citovanom ustanovení sa explicitne ustanovuje, že „policajný zbor sa člení na službu kriminálnej polície, službu finančnej polície, službu poriadkovej polície, službu dopravnej polície, službu železničnej polície, službu ochrany objektov, službu hraničnej a cudzineckej polície, službu osobitného určenia, službu ochrany určených osôb a inšpekčnú službu...“.

Podľa ich názoru preto vyšetrovatelia inšpekcie nemôžu pôsobiť zákonne, aj keď sa označujú ako vyšetrovatelia PZ. Táto sekcia ani nemôže plniť úlohy Policajného zboru v zmysle zákona o policajnom zbore, pretože tento zákon neopravňuje ministra vnútra, aby úlohy Policajného zboru zveroval odborom, či sekciami ministerstva, prípadne iným orgánom, ktoré stoja mimo štruktúry Policajného zboru. Na ich právnom názore nič nemení ani stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR Tpj 62/2015 ohľadne policajnej inšpekcie.

V ďalšej časti svojho odvolania rovnako ako obžalovaný M. U. poukazovali na nezákonnosť dôkazov - obrazovo-zvukových záznamov, preto nemôžu byť použité v trestnom konaní. Nezákonné sú potom i všetky ďalšie výstupy z týchto obrazovo-zvukových záznamov.

Napokon namietali, že inšpekcia v zmysle čl. 14 nariadenia ministra vnútra SR č. 175/2010 o vymedzení príslušnosti útvarov PZ a útvarov MV SR pri odhaľovaní trestných činov, pri zisťovaní ich páchatel'ov o postupe v trestnom konaní v znení neskorších predpisov, je príslušná len pre trestné činy spáchané príslušníkmi PZ, a preto vyšetrovateľovi neprislúcha rozhodovať a posudzovať konanie príslušníkov colnej správy. Namietali tiež postup vyšetrovateľa pri preklade obrazovo-zvukových záznamov - voľný preklad z jazyka maďarského.

Záverom svojho odvolania namietali nedostatky pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia a vyhodnotením jednotlivých dôkazov a navrhli napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, prípadne aby najvyšší súd sám vo veci rozhodol a podľa § 285 písm. c/ Tr. por. ich oslobodil spod obžaloby, lebo nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré sú trestne stíhaní (tu došlo zrejme k preklepu a malo ísť o ustanovenie § 285 písm. a/ Tr. por.).

Podaním došlým odvolaciemu súdu 17. augusta 2016 obhajca obžalovaných JUDr. I. Vanko doplnil odvolanie o kópiu uznesenia Krajského súdu v Košiciach v trestnej veci obžalovaného Ing. Y.Q. vedenej pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. z 8. júna 2016 sp. zn. 7 To 48/2016, ktorým senát krajského súdu podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR proti rozsudku Okresného súdu Trebišov z 26. januára 2016 sp. zn. 3 T 135/2014 (rozsudok spomenutý vyššie).

Následne obžalovaný W. Y. podaním došlým tunajšiemu súdu 31. mája 2016 doplnil svoje odvolanie prostredníctvom ďalšieho obhajcu Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD. Úvodom svojho odvolania namietal, že v konaní bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 1, ods. 3, čl. 8 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 Dohovoru, pretože trestné stíhanie proti nemu začal, viedol a skončil nezákonný a neústavný štátny orgán - 4. inšpekčné oddelenie odboru inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR pod sp. zn. ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008. Namietal, že minister vnútra v rozpore so zákonom (Tr. poriadkom) bez legislatívnej opory nezákonne a neústavne priamo zasiahol do vyšetrovania jeho veci, keď v rozpore s vecnou príslušnosťou inšpekčnej služby zriadenou výlučne na vyšetrovanie trestných činov policajtov rozkazom MV SR č. 11/2007 zriadil špecializovaný tím pri sekcii kontroly a inšpekčnej služby a tým určil inšpekčnú službu na vyšetrovanie jeho veci ako colníka. Celé prípravné konanie proti nemu teda viedol nezákonný a neústavný štátny orgán.

Ďalej namietal, že postupom a rozhodnutím Špeciálneho súdu v Pezinku - pracovisko Banská Bystrica ako predchodcu Špecializovaného trestného súdu - pracovisko Banská Bystrica v konaniach vedených pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 (príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov

vydaný 14. septembra 2008 na obdobie od 14. septembra 2008 do 11. decembra 2008) a sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 (príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov vydaný 14. septembra 2008 na obdobie od 14. septembra 2008 do 11. decembra 2008), bolo porušené jeho základné právo na ochranu súkromia podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 a ods. 2, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základné právo na ochranu súkromia podľa čl. 10 ods. 2 a čl. 13, na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 a nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na ochranu súkromia podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru.

V ďalšej časti odvolania konkretizuje, v čom vidí nezákonnosť uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci z 9. septembra 2008 a 15. októbra 2008 sp. zn. ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008 a vyčíta im, že uznesenia všeobecne a bezbreho podozrievajú všetkých colníkov CÚ Michalovce služobne zaradených na pracovisku v Čiernej nad Tisou. Neobsahujú konkrétne miesta a časy, kde sa mali údajné trestné skutky stať, čo je v hrubom rozpore s ustanovením § 199 ods. 3 Tr. por. Obsah uznesení je pravdepodobne iba kombináciou a výsledkom paušálnych domnienok vyšetrovateľa inšpekčnej služby, ktoré dokonca vychádzajú z kolektívnej viny všetkých colníkov zaradených na tomto pracovisku. Uznesenia sú podľa neho svojvoľné, účelové, nepreskúmateľné a nezákonné. V demokratickom a právnom štáte je neprípustné, aby vyšetrovateľ inšpekcie zasahoval do skutkového deja tak, že do neho vkladal vlastné a ničím nepodložené domnienky, či hypotézy, a tak svojvoľne menili a rozširovali skutkové okolnosti, resp. s nimi manipulovali.

V tretej časti svojho odvolania bližšie konkretizoval námietky, pre ktoré považuje štátny orgán - inšpekčnú službu MV SR za nezákonnú a neústavnú. Poukazyval, že v tejto súvislosti si plne osvojil stanovisko senátu Najvyššieho súdu SR z rozsudku sp. zn. 1 To 1/2015 zo dňa 29. mája 2015, kde zaujal právny názor o nezákonnosti inšpekčnej služby, pretože zjednodušene nie je organizačnou súčasťou Policajného zboru. Následne polemizoval so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 29. septembra 2015 pod sp. zn. Tpj 62/2015, kde zaujalo zjednocujúce stanovisko ohľadne inšpekčnej služby. Naďalej zastáva názor, že odbor inšpekčnej služby úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR nie je súčasťou Policajného zboru, preto nemôže vykonávať vyšetrovanie o trestných činoch.

Napokon namietal, že od 25. novembra 2008 je nezákonne trestne stíhaný na základe nezákonných príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov. Napadnuté príkazy sudcu pre prípravné konanie zo 14. septembra 2008 nespĺňajú viaceré elementárne, pritom zákonom striktné vyžadované kumulatívne podmienky a sú v príkrom rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR ako aj judikatúrou štrasburských orgánov ochrany práv.

Uvedené príkazy neobsahujú jeho meno ani priezvisko (žiadne označenie jeho osoby ani len v hrubých rysoch), v príkaze nie je identifikovaný, nie je adresátom príkazu,

- vo vzťahu k jeho osobe neexistuje žiadne odôvodnenie o nejakej trestnej činnosti, (absentuje argumentácia, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na zásah do jeho práva na súkromie, spôsobuje nepreskúmateľnosť a nezákonnosť príkazov),

- na príkaze nie je uvedené meno a priezvisko sudcu pre prípravné konanie - je v nich iba paraafa a odtlačok pečiatky so štátnym znakom, číslo 22 (príkaz je pre chýbajúci údaj o titule, funkcii, mene a priezvisku sudcu z hľadiska posúdenia jeho vydania zákonným sudcom, nepreskúmateľný).

Poukázal, že všetky orgány verejnej moci absolútne ignorujú nálezy Ústavného súdu SR (napr. nálezy I.ÚS 274/05, I.ÚS 117/07, III.ÚS 80/08, III.ÚS 133/2010, I.ÚS 114/2012, III.ÚS 97/2012).

Na základe týchto extrémnych nedostatkov absentujúcich v označených príkazoch na použitie informačno-technických prostriedkov nie je možné vôbec skúmať zásadu legality, legitimacy a zásadu proporcionality týchto príkazov. Pritom na vyslovenie nezákonnosti príkazov postačuje v zmysle

konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR absencia čo i len jednej z označených zásad.

Extrémnosť daného prípadu spočíva v tom, že v príkazoch absentujú všetky tri zásady, preto ich nemožno preskúmať.

Jednou z extrémnosti označených príkazov je, že namiesto identifikačných údajov sudcu pre prípravné konanie je pripojený nečitateľný podpis (parafa). Už táto skutočnosť sama o sebe a bez ďalšieho spôsobuje nepreskúmateľnosť a nezákonnosť označených príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov. V tejto súvislosti poukazoval na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012, z ktorého citoval: „...však transparentnú identifikáciu zákonného sudcu, ktorý ich mal udeliť, neposkytovali, pretože pri slovách „meno, funkcia, podpis sudcu“, meno a funkcia konkrétnej osoby sudcu nie sú uvedené, ale je k nim pripojený len nečitateľný podpis. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že akékoľvek následné zisťovanie konkrétnej osoby zákonného sudcu nič nemení na jeho nepreskúmateľnosti od samého začiatku...”

Nezákonné príkazy automaticky a bez ďalšieho zakladajú nezákonnosť samotných obrazovo-zvukových záznamov vyhotovených na ich základe. Takto vyhotovené záznamy nemôžu slúžiť ani ako usvedčujúce, ale ani ako ospravedlňujúce dôkazy. Žiadny orgán verejnej moci nesmie akceptovať nezákonné príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov.

V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 26. októbra 2011 sp. zn. 1 TdoV 3/2011 kde je uvedené, že „nezákonné použitie prostriedku operatívno-pátracej činnosti má za následok, že akýkoľvek výsledok tohto nezákonného použitia nesmie byť použitý ako dôkaz, ani uznaný za dôkaz, pretože takýto dôkaz je nulitný, neúčinný od samého počiatku. Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu...”

Ďalej namietal porušenie práva na obhajobu, pretože orgány prípravného konania neodtajnili svoje dokumenty a nezabezpečili, resp. nepožiadali sudcu pre prípravné konanie o odtajnenie ním vydaných namietaných príkazov o tajnom sledovaní. Neodtajnením materiálov viažucich sa na tajné sledovanie je mu znemožnené konkrétne argumentovať na podoprenie presvedčenia, že vo vzťahu k nemu boli neoprávnene použité informačno-technické prostriedky.

V záverečnej časti svojho odvolania obžalovaný požadoval na verejnom zasadnutí vypočuť ako svedkov sudcov najvyššieho súdu JUDr. Štefana Harabina, JUDr. Gabrielu Šimonovú a JUDr. Viliama Dohňanského, ktorí rozhodovali vo veci vedenej pod sp. zn. 1 To 1/2015. V prípade odmietnutia vykonať výsluch týchto svedkov, požadoval, aby senát odvolacieho súdu presvedčivo vysvetlil, prečo nepovažuje vykonanie týchto výsluchov za dôležité. Rovnako požadoval zadovážiť návrhy na začatie disciplinárneho stíhania proti týmto sudcom. Okrem toho požadoval zadovážiť do vyšetrovacieho spisu rozkaz MV SR č. 11/2007.

V petite svojho odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. a trestnú vec podľa § 322 ods. Tr. por. vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, prípadne sám vo veci rozhodol a jeho podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný.

Podaním došlým tunajšiemu súdu 9. júna 2016 obžalovaný Karol Jecko prostredníctvom obhajcu Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD. žiadal, aby najvyšší súd v jeho trestnej veci v spojitosti s jeho závažnou námietkou k nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby MV SR nepostupoval prísne formalisticky iba s odkazom, že túto otázku vyriešilo stanovisko trestnoprávneho kolégia. V tejto súvislosti uviedol, že judikatúra vydávaná Najvyšším súdom SR v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky nie je pre súdy nižšieho stupňa, či orgány činné v trestnom konaní právne záväzná.

Otázku nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby MV SR a rovnako i námietku nezákonnosti sledovania bude ťažiskovo uplatňovať, a to bez ohľadu na to, či bude oslobodený spod obžaloby alebo

nie, pred Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu po naplnení zásady subsidiarity ako i oznámením Výboru pre ľudské práva OSN.

Dňa 11. októbra 2016 Mgr. JUDr. Z. Perhács, PhD. už ako obhajca všetkých troch obžalovaných doložil k odvolaniam obžalovaných rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESELP) č. 63158/14 vo veci R. L. versus Slovenská republika, č. 54888/15 vo veci W. V. versus SR, č. 54891/15 vo veci L. U. versus SR a nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 306/2016 zo 7. júla 2016 vo veci sťažovateľa P. K. (ide o osoby colníkov, ktoré boli trestne stíhaní spolu s obžalovanými).

Podaním došlým tunajšiemu súdu 24. októbra 2016 Mgr. JUDr. Z. Perhács v mene obžalovaných namietal právnu kvalifikáciu ich konania v napadnutom rozsudku, pokiaľ boli uznaní za vinných z pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

V tejto súvislosti citoval ustanovenie § 138 písm. h/ Tr. zák., podľa ktorého závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

V zmysle právnej teórie kvalifikácia podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je nesprávna, pretože ich postihuje dvakrát. Za to isté konanie, ten istý skutok boli postihnutí dvakrát, raz v základnej skutkovej podstate a druhýkrát v kvalifikovanej skutkovej podstate. Použitie § 138 písm. h/ Tr. zák. ako kvalifikačného znaku, je vo vzťahu ku skutkovej podstate zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. vylúčené. Tá istá skutočnosť nemôže byť jednak znakom základnej skutkovej podstaty a jednak (súčasne) aj okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Právna kvalifikácia je nesprávna aj preto, že použitie závažnejšieho spôsobu konania podľa § 138 písm. h/ Tr. zák. neprichádza do úvahy k § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. z dôvodu dvojitého postihu, ale i preto, že podľa súdu prvého stupňa pokračovací zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa spáchali v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Podľa ich názoru jednočinný súbeh týchto zločinov je vylúčený primárne preto, že ako verejní činitelia sú postihovaní podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. a rovnako ako verejní činitelia sú opakovane postihovaní v jednočinnom súbehu vo vzťahu ku kvalifikovanej skutkovej podstate posudzovanej ako pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Ak je pojem verejný činiteľ okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby pri právnej kvalifikácii oboch jednočinne sa zbiehajúcich trestných činov, použije sa len raz. Navyše vytýkal súdu prvého stupňa, že použitú právnu kvalifikáciu ani okrajovo nezdôvodnil, čím zaťažil svoje rozhodnutie znakom nepreskúmateľnosti.

Podaním došlým tunajšiemu súdu 2. novembra 2016 obhajca Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD. znovu namietal nezákonnosť príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov, pretože kľúčovým dôkazom pre ich odsúdenie, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku boli práve použité informačno-technické prostriedky. Namietal, že vzhľadom na judikatúru ústavného súdu mal súd prvého stupňa vyriešiť túto otázku ako predbežnú. K tomu poukázal na konkrétne nálezy ústavného súdu ako v dôvodoch odvolania z 31. mája 2016.

Následne obhajca JUDr. Ivan Vanko dňa 8. novembra 2016 doložil k odvolaniu obžalovaných W. Y. a O. S. fotokópiu rozsudku Okresného súdu Trebišov z 8. septembra 2016 sp. zn. 1 T 42/2014, ktorým boli obžalovaní W. V. a spol. (celkom 8 osôb) podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodení spod obžaloby Okresného prokurátora Trebišov pre skutky právne posúdené ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a zločin podielníctva podľa § 20 k § 231 ods. 1 písm. a, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák., pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré sú obžalovaní trestne stíhaní (ide o colníkov, ktorí boli pôvodne trestne stíhaní spolu s obžalovanými). V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že príkazy na vyhotovovanie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov, ktoré

boli podkladom pre trestné stíhanie obžalovaných a ktoré boli vydané podľa § 114 ods. 1, 2 Tr. por. sudcom pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu považoval za nezákonné, nakoľko nespĺňali zákonom požadované náležitosti. Neobsahujú identifikáciu zákonného sudcu, pričom poukazoval na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 97/2012, na ktorý sa odvolávajú i obžalovaní v tejto trestnej veci.

Obžalovaní T. U., O. S. a W. Y. sa na verejné zasadnutie odvolacieho súdu neustanovili, hoci o termíne verejného zasadnutia boli riadne vyrozumení. Všetci traja doručili odvolaciemu súdu písomné žiadosti, aby sa verejné zasadnutie o ich odvolaniach vykonalo v ich neprítomnosti.

Nakoľko zákonné podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia boli splnené, najvyšší súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaných.

Prítomní obhajcovia obžalovaných na verejnom zasadnutí predniesli odvolanie zhodne s jeho písomným vyhotovením. Navrhli odvolaniam obžalovaných vyhovieť a obžalovaných podľa § 285 písm. a/ Tr. por. spod obžaloby oslobodiť.

Prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný vo všetkých jeho výrokoch, a preto navrhol odvolanie obžalovaných podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods.1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podali procesné strany k tomu oprávnené, proti výrokom, voči ktorým odvolanie podať mohli, pričom tak urobili v lehote ustanovenej zákonom.

Vzhľadom na odvolacie námietky najvyšší súd limitovaný ustanovením § 322 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie postupom podľa § 295 ods. 2 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaných je čiastočne dôvodné.

Napriek doplneniu dokazovania, ktoré si vyžiadali až námietky obžalovaných adresované odvolaciemu súdu, možno uzavrieť, že špecializovaný trestný súd, ako vyplýva z predloženého spisového materiálu, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky obžalobou navrhnuté dôkazy v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por., ktoré potreboval pre svoje rozhodnutie. Tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. V konaní, ktoré vyústilo do odvolaním napadnutého rozsudku sa postupovalo podľa Trestného poriadku, nedošlo v ňom k žiadnym podstatným pochybnostiam, ktoré by mohli vplývať na objasnenie skutkového stavu veci, pričom podľa názoru najvyššieho súdu, sa napadnutý rozsudok opiera o dôkazy, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom.

Výrok o vine obžalovaných je založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akýchkoľvek pochybností vylučujú inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov (predovšetkým obrazovo-zvukových záznamov a následne listinnými dôkazmi) ustálený. Rozsudok súdu prvého stupňa je v tomto smere dostatočne odôvodnený, a preto najvyšší súd z dôvodu vylúčenia duplicitnej argumentácie vo vzťahu k skutkovým zisteniam poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že všetci traja obžalovaní na hlavnom pojednávaní využili svoje zákonné právo a odmietli vo veci vypovedať. Rovnaký postoj k veci zaujali aj v priebehu prípravného konania. Napriek tejto skutočnosti senát odvolacieho súdu dospel k už vyššie uvedenému záveru, že vykonaným dokazovaním bol skutkový stav, podrobne popísaný v tzv. skutkovej vete, bez akýchkoľvek pochybností preukázaný.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaných odvolací senát považuje za potrebné uviesť, že ich námietky možno zhrnúť do troch bodov:

1/ v prvom rade všetci traja obžalovaní namietali, že obrazovo-zvukové záznamy, na ktorých je založená obžaloba a napokon aj samotný rozsudok súdu prvého stupňa, boli zadovážené Inšpekciou ministra vnútra SR, ktorá skutočnosť má za následok ich nezákonnosť. Poukazovali pritom na rozhodnutie iného senátu najvyššieho súdu v konaní pod sp. zn. 1 To 1/2015, kde vyslovil nezákonnosť dôkazov, ktoré zadovážila inšpekcia. Uvedenú námietku použili obžalovaní už v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorý sa s námietkou obžalovaných náležite vysporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia aj s poukazom na prijaté stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 29. septembra 2015 č. Tpj 62/2015 (Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 9/2015), kde bol prijatý záver, že Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej inšpekčná služba) a jej činnosť je v súlade so zákonom.

Napriek dostatočnému odôvodneniu považuje senát odvolacieho súdu za potrebné k tomu dodať, že uvedené stanovisko trestnoprávneho kolégia bolo prijaté za účelom zjednotenia rozhodovacej činnosti súdov vo veciach, kde boli v prípravnom konaní činné aj orgány inšpekčnej služby. K uvedenému stanovisku sa priklonila aj väčšina odbornej verejnosti. Paradoxne potom vyznieva požiadavka obhajoby, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď v rámci princípu právnej istoty s odvolávaním sa na rozhodnutia nižších súdov. Na druhej strane, keď trestnoprávne kolégium najvyššieho súdu zaujme stanovisko na zjednotenie rozhodovacej praxe súdov, tak ho spochybňuje a polemizuje s ním. Dokonca sa dožadovali vypočutia ako svedkov členov senátu najvyššieho súdu (JUDr. Harabina, JUDr. Šimonová a JUDr. Dohňanského), ktorého rozhodnutie bolo podnetom pre zaujatie stanoviska trestnoprávneho kolégia. Pritom opomenuli, že svedok v zmysle právnej teórie a platného Trestného poriadku je osoba, ktorá má v trestnom konaní vypovedať o skutočnostiach dôležitých pre trestné konanie, ktoré vnímala svojimi vlastnými zmyslami. Svedok je nezastupiteľnou osobou. V danom prípade však títo členovia nemohli k trestnej činnosti obžalovaných nič uviesť, preto odvolací senát požadoval túto požiadavku obhajoby za právne irelevantnú. Rovnako neopodstatnená bola potom i požiadavka obžalovaných, aby odvolací senát zadovážil návrhy na začatie disciplinárneho konania vyššie spomenutých členov senátu najvyššieho súdu.

2/ V súvislosti s obrazovo-zvukovými záznamami obžalovaní namietali aj ich nezákonnosť, pretože neobsahovali všetky podstatné náležitosti, ktoré sa vyžadujú podľa § 4 ods. 3 zák. č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov, a tak neboli splnené podmienky na ich vydanie. Pritom poukazovali na vyššie konkretizované rozhodnutia ústavného súdu. V tejto súvislosti považuje odvolací senát za dôležité pripomenúť, že spomenuté rozhodnutia ústavného súdu sa vzťahujú na prípady, kedy bol daný súdom súhlas na odpočúvanie telefonických hovorov voči osobám, proti ktorým nebolo vznesené obvinenie pre trestnú činnosť, a tak sa nemohli domáhať ochrany pred všeobecným súdom v súvislosti s faktom, že ich rozhovory boli odpočúvané, pretože o tom nevedeli. Išlo o úplne iné prípady.

K uvedenému treba dodať, že postup na použitie informačno-technických prostriedkov upravuje jednak Trestný poriadok a jednak vyššie citovaný zákon na ochranu pred odpočúvaním. Možno súhlasiť s tvrdením obžalovaných, že do práva na súkromie možno zasiahnuť len ak je takýto zásah legálny, legitímny a proporcionálny. V rámci legality zásahu sa skúma, či k nemu došlo v súlade s platnými predpismi, pričom sa prihliada aj na skutočnosť, či právny predpis bol publikovaný verejnými prostriedkami, či bol dostupný a či jeho následky boli predvídateľné.

Legitimita zásahu znamená, že do práva na súkromie možno zasiahnuť iba vtedy, ak je to v záujme štátu z dôvodov ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia a morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny, v záujme jednotlivcov z

dôvodu ochrany ich práva a slobôd.

Proporcionalita zásahu znamená, že k nemu možno prikrôčiť iba vtedy, ak je to nevyhnutné a sledovaný cieľ nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami a iba v duchu požiadaviek kladených na demokratickú spoločnosť vyznačujúcu sa pluralizmom a toleranciou.

Trestný poriadok i zákon na ochranu pred odpočúvaním zakotvujú povinnosť predkladateľov návrhov a žiadostí, aby návrhy i žiadosti boli riadne odôvodnené podozrením z konkrétnej činnosti. Okrem toho zákon na ochranu pred odpočúvaním podmieňuje vydanie súhlasu na použitie informačno-technických prostriedkov súdom aj splnením ďalších formálnych náležitostí uvedených v ustanovení § 4 ods. 3 písm. a/, b/, pričom ak tieto náležitosti predložená žiadosť neobsahuje, súd nesmie rozhodnúť o takej žiadosti a vráti ju žiadateľovi.

Senát odvolacieho súdu sa oboznámil aj s utajovanou časťou spisu, pričom zistil, že v konkrétnom prípade rozhodovala sudkyňa pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu, ktorá na základe návrhu prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry z 10. septembra 2008 rozhodovala po začatí trestného stíhania vo veci a podľa § 114 ods. 1, 2 Tr. por. vydala príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov. Nebolo teda jej povinnosťou skúmať pri podaní návrhu, či žiadosť spĺňa náležitosti predpokladané v ustanovení § 4 ods. 3 písm. b/ zákona na ochranu pred odpočúvaním.

Pri rozhodovaní na vydanie príkazu v zmysle § 114 ods. 1 Tr. por. musí prihliadať iba na to, či boli splnené dve základné podmienky existencie trestného konania o úmyselnom trestnom čine, na ktorý Trestný zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, o trestnom čine korupcie alebo inom úmyselnom trestnom čine, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva a možno dôvodne predpokladať, že ním budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie.

Návrh prokurátora bol v danom prípade riadne odôvodnený podozrením z konkrétnej činnosti. V čase rozhodovania sudkyne pre prípravné konanie bolo začaté trestné stíhanie vo veci, existovalo teda dôvodné podozrenie z korupčného správania colníkov, preto aj podľa senátu odvolacieho súdu bol tento zásah do súkromia obžalovaných plne legitímny, legálny a proporcionálny.

Obžalovaní v súvislosti s príkazmi na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov v dôvodoch odvolania tiež namietali, že v príkaze neboli uvedené identifikačné údaje o osobách, ktoré mali byť predmetom tohto úkonu, resp. že príkaz nesúhlasí s uznesením o začatí trestného stíhania a nie je tak zachovaná totožnosť skutku. K tomu odvolací senát uvádza, že určité nepresnosti v súvislosti so znením podnetu na podanie návrhu na vyhotovenie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov v návrhu prokurátora na ich vydanie a vydanom príkaze sudkyne vznikli, ale podstata a totožnosť skutku boli zachované. Netreba zabúdať, že išlo o počiatočné štádium trestného konania, príslušné orgány mali dostatočné podozrenie o korupčnom správaní niektorých colníkov, a práve preto boli použité informačno-technické prostriedky. Iný spôsob na odhalenie tohto správania v tom čase nebol reálne možný. Prípravné konanie je štádium, kedy sa zabezpečujú a získavajú dôkazy a nie je možné, aby všetky skutočnosti, ktoré orgány činné v trestnom konaní objasňujú, boli úplne totožné vo všetkých štádiách trestného konania.

V súvislosti s obrazovo-zvukovými záznamami obžalovaní v dôvodoch odvolania namietali nepreskúmateľnosť príkazov na ich vyhotovenie. Poukazovali na formálny nedostatok príkazov - absenciu titulu, mena a priezviska sudcu a nečitateľnosť jeho podpisu, z čoho vyvodzovali nepoužiteľnosť získaných obrazovo-zvukových záznamov ako dôkazov poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 97/2012 z 21. novembra 2011.

Podľa názoru odvolacieho senátu v posudzovanej veci nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že príkaz ako druh rozhodnutia má nielen formálne ale aj obsahové náležitosti. Označenie orgánu, o ktorého rozhodnutie ide, patrí medzi formálne náležitosti rozhodnutia. Tvrdenie, že nedostatok označenia orgánu

spôsobuje automaticky nezákonnosť dôkazov získaných na základe takého príkazu, podľa názoru odvolacieho senátu neobstojí. Neuvedenie mena a priezviska sudcu, ktorý príkaz vydal je síce nedostatkom, ale iba formálnym a odstraniteľným. Nespôsobuje nepreskúmateľnosť z hľadiska, či bol vydaný zákonným sudcom. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pri rozhodovaní o príkaze na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov sa pravidlo náhodného výberu pridelovania veci nepoužije. V týchto prípadoch rozhoduje sudca pre prípravné konanie určený podľa rozpisu služieb sudcov s nariadenou pracovnou pohotovosťou. Rozpis služieb je neoddeliteľnou prílohou rozvrhu práce súdu na príslušný kalendárny rok a obsahuje aj mená zastupujúcich sudcov. Títo v prípade prekážky brániacej sudcovi pre prípravné konanie s nariadenou pracovnou pohotovosťou vykonávať jednotlivé úkony počas pracovnej pohotovosti, preberú výkon služby alebo nastúpia do výkonu služby popri službukonajúcom sudcovi, ak by tento z objektívnych príčin nestihol plniť svoje povinnosti.

V posudzovanej veci príkazy na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463, BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 vydala na základe odôvodneného návrhu prokurátora dňa 14. septembra 2008 sudkyňa pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica. Z ich obsahu vyplýva, že ich vydala sudkyňa pre prípravné konanie, oba príkazy sú opatrené okrúhrou pečiatkou č. 22 a podpísané nečitateľným podpisom. Z rozvrhu práce na príslušný kalendárny rok pritom vyplýva, že na pracovisku Banská Bystrica vykonáva funkciu sudkyne iba Zdenka Cabanová, ktorá v danom období aj skutočne vykonávala službu sudkyne pre prípravné konanie podľa vopred schváleného rozpisu služieb. Netreba zabúdať, že išlo o počiatočné štádium trestného konania, preto skúmať, či príkazy vydal zákonný sudca, bolo na príslušnom prokurátorovi. Prokurátor však žiadne takéto nedostatky nezistil. Obžalovaní, ako vyplýva zo spisového materiálu, mali možnosť oboznámiť sa s celým obsahom, aj s utajenými prílohami, avšak žiadne námietky zo strany obhajoby v tomto ohľade neboli. Obžalovaní mali možnosť vysvetliť svoje správanie zachytené použitím informačno-technických prostriedkov. Uvedenú možnosť však ani jeden z nich nevyužil. Neobstojí preto tvrdenie obhajoby, že sa nemohli oboznámiť s utajovanými prílohami. Odvolací senát zastáva názor, že aj keď na príkazoch nie je uvedené meno sudkyne, ktorá ich vydala, čo bolo v tomto období bežnou praxou, tak to neznamená, že príkazy sú nezákonné. Pritom je evidentné, že ich vydala sudkyňa pre prípravné konanie, preto neobstojí tvrdenie, že chýba funkcia osoby, ktorá predmetné príkazy vydala. Na základe príkazov boli vyhotovené obrazovo-zvukové záznamy a to, že boli dôvodné, vyplýva aj z toho, že na základe nich sa podarilo identifikovať osoby, ktoré sa dopúšťali korupčnej trestnej činnosti. Následne boli vznesené obvinenia a obžalovaní trestne stíhaní. Za daného stavu sú preto námietky obžalovaných neopodstatnené.

Čo sa týka nálezu ústavného súdu, na ktorý poukazovali obžalovaní vo svojom odvolaní, senát odvolacieho súdu pripomína, že bol vydaný v úplne inej veci. Nešlo o nález, ktorý sa zaoberal trestnou činnosťou obžalovaných. Nešlo ani o rozhodnutie Pléna Ústavného súdu SR, preto v prerokovanej veci nie je odvolací senát týmto nálezom viazaný. Pokiaľ uvedený nález aj aplikoval senát Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 7 To 48/2016 a podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3 T 135/2014, to ešte neznamená, že uvedené rozhodnutie je vecne správne.

Neopodstatnená je i námietka obžalovaných, podstatou ktorej je skutočnosť, že ich ako colníkov vyšetrowala inšpekcia ministerstva vnútra. V tejto súvislosti odvolací senát pripomína, že inšpekcia je zákonným subjektom vo vyšetrowaní alebo v skrátanom vyšetrowaní podľa Trestného poriadku. Práve na odhaľovanie trestnej činnosti, pre ktorú sú trestne stíhaní, bol rozkazom ministra vnútra č. 11 z 27. februára 2007 vytvorený špecializovaný tím na odhaľovanie, rozpracovanie a dokumentovanie prípadov nelegálnej migrácie a s ňou spojenej trestnej činnosti na Krajskom riaditeľstve PZ v Košiciach, ktorý mal za úlohu odhaľovať nielen trestnú činnosť príslušníkov polície ale aj príslušníkov Colného riaditeľstva SR. Každý vyšetrowateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a/ Tr. por. a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 10 ods. 1 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt, z čoho vyplýva

záver, že všetky úkony v konkrétnej veci, ktoré vykonávali vyšetrovatelia špecializovaného tímu boli vykonávané oprávneným subjektom.

3/ Napokon obžalovaní namietali nesprávnu právnu kvalifikáciu ich konania, nakoľko súd prvého stupňa ich konanie právne posúdil v súlade s obžalobou ako pokračovací zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa spolupáchateľstvom podľa 20 k § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pretože ich postihuje dvakrát. Použitie právnej kvalifikácie ani senát súdu prvého stupňa nezdôvodnil, pričom ani z obžaloby prokurátora nemožno zistiť na základe čoho dospel k použitej právnej kvalifikácii.

Podľa § 10 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. prečin je úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcej päť rokov.

Podľa § 11 ods. 1 Tr. zák. zločin je úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou päť rokov.

Podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech,

- a/ vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,
- b/ prekročí svoju právomoc, alebo
- c/ nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo rozhodnutia súdu,

potrestá sa odňatím slobody na dva roky až päť rokov.

ods. 2/ odňatím slobody na štyri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a/ závažnejším spôsobom konania,
- b/ na chránenej osobe, alebo
- c/ z osobitného motívu.

Podľa § 138 písm. h/ Tr. zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Objektom tohto trestného činu je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb. Na naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby sa činu dopustil špeciálny subjekt „verejný činiteľ“, a to jednou z troch vyššie uvedených foriem konania, pričom z hľadiska zavinenia úmysel páchatel'a okrem konania musí zahŕňať aj úmysel spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Znakom „v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech“ sa rozumie akékoľvek neoprávnené majetkové alebo materiálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel' alebo iná osoba nemali právo. Pojem „vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu“ je nutné vykladať tak, že ide o obchádzanie zákona alebo iného právneho predpisu vydaného na základe zákona.

Pojem verejného činiteľa vymedzuje zákon v ustanovení § 128 ods. 1 Tr. zák. zo štyroch hľadísk:

- musí ísť o voleného funkcionára alebo iného zodpovedného pracovníka orgánu štátnej správy a samosprávy, súdu alebo iného štátneho orgánu alebo príslušníka ozbrojených síl, alebo ozbrojeného zboru, súdneho exekútora atď.,
- musí sa podieľať na plnení úloh spoločnosti a štátu,

- musí pritom používať právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená a

- trestný čin musí byť spáchaný v súvislosti s touto právomocou a zodpovednosťou.

V posudzovanej veci vykonávali všetci traja obžalovaní službu colníka Colného úradu Michalovce pobočka Čierna nad Tisou, kde vykonávali kontrolu cestujúcich, teda niet sporu o tom, že mali postavenie verejného činiteľa v zmysle vyššie citovaného ustanovenia, o čom svedčí aj rozsiahly listinný materiál Colného úradu Michalovce týkajúci sa výkonu služobnej činnosti colníkov zameraný najmä na výkon colnej služby v hraničnom priestore, ktorý je súčasťou trestného spisu a ktorý bol v priebehu dokazovania oboznámený.

Zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov v znení platnom v čase spáchania skutku, konkrétne ustanovenie § 43 upravuje služobnú disciplínu, ktorá u colníkov spočíva v dôslednom plnení služobných povinností, ktoré sú ustanovené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, príkazmi a pokynmi nadriadených. V ustanovení § 44 ods. 3 sú upravené povinnosti colníka, pričom podľa písm. a/ je colník povinný svedomite plniť úlohy, ktoré sú uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

Podľa písm. g/ citovaného ustanovenia je colník povinný v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konaní, ktoré by mohlo narušiť vážnosť finančnej správy alebo ohroziť dôveru k finančnej správe a podľa písm. h/ je colník povinný dodržiavať služobnú disciplínu.

V priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že obžalovaní nepostupovali v zmysle platných predpisov pri kontrole a evidovaní prevážaného tovaru cez hranice, pričom je evidentné, že tovar zabezpečený počas ich colnej kontroly bližšie špecifikovaný v dielčích skutkoch napadnutého rozsudku sa nenachádza v žiadnej evidencii Colného úradu Michalovce, pobočka Čierna nad Tisou. Obžalovaní teda vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, porušili povinnosti, ktorým konaním potom naplnili všetky znaky skutkovej podstaty pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Súd prvého stupňa teda pochybil pokiaľ uznal obžalovaných za vinných podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty. Z jeho strany došlo k pričítaniu tej istej okolnosti dvakrát, pretože základná skutková podstata spočíva v porušení povinností uloženej zákonom a rovnako ustanovenie § 138 písm. h/ Tr. zák. spočíva v porušení dôležitej povinnosti vyplývajúcej im zo zamestnania. Obžalovaní konali spôsobom, ktorý popiera podstatu ich povolania, v danom prípade je jedno, či porušili jednu povinnosť alebo viac povinností, nakoľko vo vyššie citovanom zákone č. 200/1998 Z.z. nie sú tieto povinnosti definované ako hlavné a vedľajšie. Stále sú to len povinnosti colníka uložené zákonom, a preto bolo potrebné konanie obžalovaných právne posúdiť iba podľa základnej skutkovej podstaty.

Čo sa týka právnej kvalifikácie konania obžalovaných aj podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., v tomto smere súd prvého stupňa nepochybil. Právnu kvalifikáciu správne a presvedčivo odôvodnil a s jeho odôvodnením sa odvolací súd plne stotožnil. Správny je aj záver, že trestnej činnosti sa obžalovaní dopustili v jednočinnom súbehu. Jednočinný súbeh zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. je možný. Prijat' úplatok môže totiž verejný činiteľ aj bez toho, aby zneužil svoju funkciu, či postavenie. Povinnosti vyplývajúce z jeho postavenia môže vykonávať bezchybne, ale v tomto postavení prijme úplatok.

Pri úvahách o treste súd prvého stupňa dôsledne zvažoval všetky kritériá významné pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v zmysle § 34 Tr. zák., pričom zohľadnil spôsob spáchania činu, pohnútku, ale aj poľahčujúcu okolnosť, že pred spáchaním trestnej činnosti všetci viedli riadny život. Trest im ukladal v

zmysle zásad uvedených v § 41 ods. 1 Tr. zák. podľa najprísnejšej trestnej sadzby. Na rozdiel od súdu prvého stupňa však odvolací senát dospel k záveru, že v ich prípade je potrebné použiť aj zmierňovacie ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. Vychádzal pritom aj z doterajšej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, ktorá reagovala na rozhodnutia ústavného súdu, ktorý si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v súvislosti s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

V prerokúvanej veci je potrebné zdôrazniť, že trestné stíhanie voči obžalovaným bolo začaté uznesením vyšetrovateľa z 25. novembra 2008. Hoci v predmetnej veci bolo trestne stíhaných viac osôb, nebolo ju možné považovať za právne zložitú. Napriek tomuto konštatovaniu bola obžaloba na obžalovaných podaná až 27. septembra 2013, pričom napadnutý rozsudok bol vyhlásený 16. septembra 2015.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Prerokovanie v primeranej lehote požaduje aj vyššie spomenutý Dohovor o ľudských právach (čl. 6 ods. 1), ku ktorému pristúpila i Slovenská republika.

Ukončenie trestnej veci obžalovaných po 8-ich rokoch od spáchania skutku bez zavinenia obžalovaných nemožno považovať v zmysle Dohovoru za konanie bez prieťahov a v primeranej lehote. Niet sporu o tom, že prerokovanie veci malo nepriaznivý dopad nielen na spoločenské postavenie obžalovaných, ale aj na ich osobné a rodinné vzťahy.

Týmito úvahami sa riadil najvyšší súd, keď dospel k záveru, že trest odňatia slobody vymeraný obžalovaným v rámci zákonnej trestnej sadzby by bol zrejme neprimeraný, najmä so zreteľom na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania trestnej činnosti.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Pri ukladaní trestu preto najvyšší súd vychádzal z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej pod okolnosťami prípadu treba rozumieť nielen okolnosti činu - užšie vymedzenie, ale aj ďalšie okolnosti, ktoré nemajú súvislosť so samotným skutkom a jeho právnym posúdením, ale aj s jeho prerokúvaním podľa ustanovení Trestného poriadku a dĺžkou konania - širšie vymedzenie.

V prípade obžalovaných sa vyskytli takéto okolnosti spočívajúce v prieťahoch, preto uloženie trestu odňatia slobody v rozpätí päť až dvanásť rokov, by bolo neprimerane prísne.

Obžalovaní T. U., O. S. i W. Y., ako už bolo vyššie uvedené, od spáchania trestnej činnosti viedli riadny život, súdne trestaní ani postihnutí za priestupok neboli, preto im odvolací súd s prihliadnutím na ustanovenie § 39 ods. 3 písm. d/ Tr. zák. uložil úhrnné tresty odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov u každého z nich, ktorú výmeru považuje v ich prípade za postačujúcu, nakoľko trest má aj vychovávať páchatel'a.

Obžalovaní doposiaľ vo výkone trestu neboli, preto boli na výkon uloženého trestu zaradení podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Napadnutým rozsudkom boli súdom prvého stupňa uložené popri treste odňatia slobody i diferencované peňažné tresty a tresty zákazu činnosti vykonávať funkciu colníka. Obžalovaní sa svojim konaním snažili získať neoprávnený majetkový prospech, pričom trestnej činnosti sa dopustili v súvislosti s výkonom právomoci verejného činiteľa, najvyšší súd nevidel dôvod na prípadnú zmenu, a preto obžalovaným uložil tieto tresty v rovnakej výmere ako prvostupňový súd.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm.

d/, e/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v odsudzujúcej časti vo vzťahu k obžalovaným T. U., O. S. a W. Y. vo výroku o vine a tým aj výroku o treste a sám vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.